

Mēs visi esam īstenieki

“Par īsteniekiem agrāk sauca asins radniekus, bet nu būtu pienācis šādā vārdā dēvēt gara radniekus. Un mēs noteikti esam īstenieki,” piektdien Daudzinājumā teica Inese Krūmiņa.

Pelču 3x3 saietā piedalās 523 dalībnieki – 444 uz Pelčiem ir atbraukuši, pārējie 79 dzīvo tepat. Esam te satikušies no 16 valstīm: Kanādas, ASV, Meksikas, Apvienotajiem Arābu Emirātiem, Luksemburgas, Baltkrievijas, Krievijas, Lietuvas, Šveices, Vācijas, Austrijas, Zviedrijas, Beļģijas, Austrālijas, Norvēģijas un, protams, Latvijas. Bet mēs visi esam īstenieki, un ceļš mums kopīgs.

Daudzinājumā parkā aiz Pelču pils sadzirdējām domas par ceļu. Eduards Krūmiņš ieteica izmēģināt dažādus ceļus – maģistrāles tam, lai saprastu savu jaudu, lauku ceļu, lai iemācītos manevrēt, un pilsētas ceļus, lai izkoptu savu spēju iekļauties dzīves satiksmē. Inese Krūmiņa mudināja atcerēties, ka svarīgi ir ne vien tas, kādu ceļu, bet

arī kādi un kā mēs ejam – paceltu galvu vai nolaistiem pleciem. Neparasta doma izskanēja arī par to, ka kāpnes mūs nes, bet ceļš – ceļ. Ilga Reizniece vēlēja atrast ceļu vienam pie otra, bet saietā vadītāja Daiga Bitiniece personīgā stāstā priecājās, ka viņas trīs meitas klausījušās ne vien tēta un mammas vārdos, bet skatījušās arī darbos: viņi ar tiem rādījuši ceļu. Savukārt Ansis Bogustovs aicināja apdomāt par to, ka vidusceļš ne vienmēr ir no zelta, un novēlēja tajā prātu lietot, nevis pazaudēt.

Šis daudzinājums varētu palikt prātā ar sanākušo ļaužu dāsnajiem ziedojumiem – pļavu ziediem, krāsainiem dzīpariem un graudiem. Kad tie sabīra liesmās, uguns smaržoja pēc svaigi ceptas maizes. Un vēlāk, protams, nāca arī pati maize – pa kumosīnam, pa gabaliņam. To ceļā līdzī panēmot, vērts atcerēties Zāļu sieva Līga Reiteres ieteikumu padomāt, kāds ceļš būtu tu: šaura, aizaugusi taka, izdangāti dubļi vai plats, līdzens ceļš, pa kuru vest sev līdzī citus.

Lolita

Dienas tēma

Ceļasoma

Šorīt, klausoties Ako stāstu par mammas rakstīto, arī atcerējos kādu savu stāstu.

Savulaik strādāju Balvu rajona avīzē “Vaduguns”. Biju uz skolēnu tikšanos ar vietējo puisi, kas nesen bija atgriezies no starptautiskās miera misijas Irākā. Puišs stāstīja par piedzīvoto un rādīja, ko nu bija spējis no turienes atvest. Brīdī, kad pētīju Irākas naudaszīmi – dināru, pavērs tikšanās telpas durvis un redakcijas šoferis aicināja mani iziet ārā. Izgāju. Šoferis pavēstīja man melnu ziņu. Bija nomiris mans tētis. Pēkšņi. Protams, ka uz tikšanos ar Irākas puisi neatgriezies. Toties pēc dažām dienām darbā, paverot pierakstu blociņu, atskārtu, ka tajā ir palikusi naudaszīme – 250 dināri. Sameklēju Irākas misijas puisi un lūdzu, vai drīkstu to paturēt pie viņai par brīdi, kurā uzzināju par tēta aiziešanu. Protams, puišs saprata un ļāva naudu paturēt. Tas bija 2004.gads. Ir pagājuši divpadsmit gadi, un dienu no dienas 250 dināri joprojām glabājas manā maciņā – maki ir mainījušies, bet šī naudaszīme pārceļo no iepriekšējā uz nākamo. Naudas izteiksmē 250 dināri pašlaik ir 19 eirocenti, tātad – materiālās vērtības nav gandrīz nekādas. Bet tu jau saproti: šim locījuma vietās jau traušlajam papīra gabaliņam ir pilnīgi cita nozīme. Tas ir manā somā – gan ikdienas somā, gan ceļasomā.

Cilvēki, ar ko dalos šajā stāstā, ir teikuši: neglabā makā, noliec kādā drošā vietā, maku taču var nozagt! Bet man nenāk prātā neviena drošāka vieta, tiešām. Un, pat ja šī naudaszīme pazustu, man nebūtu žēl, jo stāsts jau paliktu.

Lolita

Svētdiena, 31. jūlijā

TĒMA – MĀJUPCEĻŠ

No 7.00 Makšķerēšana –
pie Ulda Pelčera viņa zivju
diļos

9.00 Celšanās, rīta
modināšana

9.30 Brokastis

10.30 TV, informācija,
dienas tēma, jubilāru sumiņā-
šana skolas 3.st. zālē

11.00 Saieta analīze

12.00 Noslēgums pils
parkā

13.00 Pusdienas

14.00 Izbraukšana

16.30 Ierašanās Rīgā

Paziņojums

3x3 Pelču televīzijas ierakstus
meklē Youtube.com kanālā ar no-
saukumu Pelču 3x3.

Re, kā!

Ai, oi un ui!

Pelču 3x3 vajadzības gadījumā
pirmo medicīnas palīdzību sniedza
Ināra Saifullina un Ingūna Valtere.

Visvairāk bijis tādu pacientu, kas ie-
radušies pārī ar ērci. Ināra saka: "Savos
38 darba gados kopā neesmu izvilksu
tik daudz ērcu, cik pa šo laiku. Ai! Skaitu
pateikt nevaru."

Otrajā vietā ir sapampušās kājas,
kam par iemeslu ir mušiņas vai ilga
staigāšana. Oi!

Trešā vieta, protams, ir nobrāzum-
jāapārstē plaukstiņas, kājas, sejiņas
gan lieliem, gan maziem. Ujuju!

Inārai nometnes ritms nav nekas
svešs, jo pati ir piedalījusies 3x3 Kalnos.

Iveta

Nepalaid garām!

3x3 nākamgad

Nākamgad Latvijā notiks divi 3x3 sa-
ieti. Salacgrīvā to vadīs Dina un Reinis
Cepļi, bet Rūjienā Madars un Sanija
Kalniņi.

Sveiciens!

Labas dienas, labi ļaudis!

Celmalas Lapa man ir atvēlējusi
mazliet telpas, un šī ir maza izdevība
pateikt ardīevas un paldies par man
parādīto draudzību un sadarbību. Man
šī ir noteikti pēdējā nometne (jā, jā,
esmu to teicis arī citus gadus), bet ve-
cums nav brālis, nedz arī cits kāds rads,
un prasa savu.

3x3 kustība man ir daudz devusi, un
es ceru, ka esmu tai devis arī ko no
savas puses. Jautājums ir tikai – cik
daudz? Cilvēks jau vienmēr iedomājas,
ka ir vairāk vērts, nekā patiesībā ir.

Un tā, ja netiksimies šīnī saulē, tad
tiksimies tur augšā aiz zvaigznēm vai
"lejā – apakšā". Mani baida doma, ka
būs jāguļ naktiskreklā uz šķidra mā-
konīša ar debesmannā bļodu rokā,

ja lejā apakšā ir siltāks un labāka
kompānija.

Uldis Siliņš

Notikums

Edmunds uzvar ministri

Piektdienas pēcpusdienā
Nīkšanas telpā notika 3x3 nebijusi
šaha simultānspēle.

Finanšu ministre, šahiste Dana
Reizniece-Ozola spēlēja vienlaikus
pret septiņiem Pelču 3x3 saietā ša-
histiem. Kuru uzvarēja, tam paspie-
da roku un pateicās. Kā vēlāk atzina
Dana, bijis ļoti jūtams, ka nedēļas laikā
šahisti ir pamatīgi satrenējušies. Trešo
vietu spēlē ieguva Māris Matrevics,
otro – Ivo Beks, bet uzvara šajā spē-
lē tika Pelču 3x3 šaha ievirzes vadītā-
jam Edmundam Bekam: simultānspē-
lē Dana viņam zaudēja. Pēc tam abi

stiprinieki izspēlēja vēl trīs šaha parti-
jas: vienā no tām uzvarēja Edmunds,
bet divās spēle beidzās neizšķirti.

Lolita

Paldies!

Te mūs labi pabaroja

Paldies virtuves saimniecēm par
garšīgo maltīti! Vēderi pilni!

No visas sirds sakām paldies visiem,
kas šonedēļ strādāja godam: ēdiens
vienmēr bija laikā un TIK gards! Paldies
virtuves vadītājai Inītai, galvenajām vi-
rējām Karolinai un Skaidrītēm, visām
cepējām un vārītājām, galda meitām,
trauku mazgātājām un arī jauniešiem,
kas nāca palīgos. Kā stāsta Pelču skolas
virtuves vadītāja Inīta Andersone, mēs
saietā ēdām tieši tādus ēdienus, kā te
ikdienā ēd skolas bērni. "Jūs bijāt ļoti
labi ēdāji," saka Inīta. Nometniekiem

garšojis viss, jo īpaši ķīseli – gan žāvēto
augļu, gan Pelču ķiršu.

Īpašā atmiņā virējām paliks eksprezi-
dentes Vairas Viķes-Freibergas ciemo-
šanās saietā. Tovakar vakariņās bija ar
mizu apceptie kartupeļi, biezpiens, siļķe
un maizes zupa ar ķīseli. Tieši laikā, –
nodomājusi Inīta. Un tiešām bijis laikā,
jo Vaira ar skolas direktores starpniecību
nodevusi pavārēm siltu paldies.

Lolita

P.S. Teātra ievirze pateicas virtuves va-
dītājai Inītai un virtuves darbiniekiem,
sevišķi Ilzei, par dabīgo rekvizītu (ieskai-
tot putru) sarūpi sestdienas izrādei.

Pelču 3x3 ģimenes

Ulozu ģimene no Luksemburgas.

Nometnē ir mamma Evija, tētis Ričards un vecākais dēls Rimants (13). Ģimenē vēl divas atvases – Raigards (11) un Ernests Ričards (8). Ģimene 3x3 bijusi vairākkārt dažādos sastāvos.

Zēni mācās Eiropas skolā, kur ir klases tautībām, tomēr ne visām. Ulozi ir franču klasē, un viņiem katru dienu ir arī tēta dzimtās valodas stunda – lietuviešu valoda. Ričards ir lietuviešu valodas pasniedzējs Eiropas institūciju kursos, māca valodu Eiropas Savienības (ES) tiesas, Eiropas Padomes, Eiropas Komisijas tulkiem, kam jātulko arī no lietuviešu valodas, turklāt ne tikai lietiskajā stilā. Evija strādā ES tiesā, vada tulku grupu, organizē tās darbu, palīdz tulkošanā.

Ģimene Luksemburgā dzīvo kopš 2007. gada. Evija kādu laiku vadīja latviešu bērnu skoliņu "Strops", dzied folkloras kopā "Dzērve", Ričards ir latviešu kora "Meluzīna" dalībnieks.

Vecāki satikās Kauņā, uz kuriem Evija aizbrauca mācīties lietuviešu valodu. Tad Ričards kādu laiku dzīvoja Rīgā, viņi apprecējās, sāka dzīvot Briselē, tad pārcēlās uz Luksemburgu.

Iveta Jēkabsone ir vecmāmiņa no Rīgas. Ap viņu spīto ģimene – dēls Atis ar dzīvesbiedri Sabīni, mazbērni Māra un Miķelis. Šajā pulkā jāierēķina arī Sabīnes mamma Ina Celitāne, māsa Undīne ar dēlu Kurtu.

"Mēs dzīvojam Rīgā, otrs gals – Kuldīgā," puspajokam saka Sabīne. Tā kā ar omi dzīvo vienā pilsētā, viņa labi zina, kā jaunajai ģimenei klājas. "Kopš ir telefons un skaips, grūti aizmukt. Savzanāmiem vismaz reizi nedēļā," piebilst Atis. Jaunajiem vecākiem gribētos pašiem tikt ar visu galā, taču arī atzīst: labi, ka var palaikam bērnus atstāt pie omes.

Sabīne mājās auklē mazuli, Atis strādā par celtniecības inženieri. Viens no viņa vaļaspriekiem ir ģitārspēle, arī Māriņa muzicē – apmeklē mūzikas skolu. Ģimenes mazliet nenopietnā tradīcija ir ēst naksniņas un nopietnā – ģimeņu festivāls, kurā ar draugu ģimenēm ik vasaru trīs dienas ceļo pa Latviju. Tas aizsācies Ata bērnībā, kad viņš devās līdz saviem vecākiem un viņu draugiem ar bērniem. Festivāls ievijies jau trešajā paaudzē tāpat kā 3x3.

Apeļu ģimene no Rēzeknes novada Ozolaines. Saitētā ir tētis Juris, mamma Diāna un meita Helēna (13). Nav atbraucis dēls Rafaels (20), toties ir bērnu māsiņa Madara. Diāna priecājas, ka vīrs šovasar saietā var būt kopā ar viņu. Citugad, kad Juris palicis mājās, viņa zvanijusi neskaitāmas reizes un stāstījusi, kas notiek.

Juris strādā par ķirurgu Rēzeknes un Ludzas slimnīcā, ir Rēzeknes poliklīnikas vadītājs. Diāna Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijā ir Interjera dizaina programmas vadītāja. Helēna mācīsies 8. klasē, papildus turpinās

apgūt klavierspēli mūzikas skolā. Par otro instrumentu izvēlējusies ērģeles. Ģimenē ir arī akordeonists – Juris. Diānas māsu meita Madara mācās katoļu vidusskolā. Arī Diāna nav pārtraukusi mācīties, viņai ir trīs maģistra grādi.

Vecāki ģimenes ligzdu novija laukos pie ezera, un Diāna, izmācījusies daiļdārznieku kursos, iekopa apkārtni. „Ezerplavās” divreiz nedēļā peras pirti, lai saglabātu možu garu. Saimnieki pie Batņām mācījušies pirts gudrības, ar tām aizrāvušies. Taču atkal ir kā jauna meklējums.

Mēs aizbrauksim, viņi saulosies

Tieši pirms saietā noslēguma "Ceļmallapa" uz sarunu aicina Pelču 3x3 vadītāju Aldi Bitinieku.

Pelču 3x3 tava "profesija" ir nometnes vadītājs. Kāds ir tavs darba ceļš ārpus nometnes?

Esmu dzimis Alsungā. Augstāko izglītību ieguvu Politehniskajā institūtā (tagad RTU), kļuva par būvinženieri. Skolas laikā biju kārtīgs zēns – pat nepipēju vidusskolā, vēlāk gan, taču 36 gadu vecumā atmetu – pipēšana nav laba lieta.

Kad sākās mana darba dzīve, sākumā biju būvdarbu vadītājs, dispečers, manā pārziņā bija smagās tehnikas izvietošana: traktori, celtņi, smagās mašīnas. Deviņdesmitajos mainījās iekārta, celtniecība bija uz nulli – nekas netika būvēts. Ar kolēģi nodibinājām starptautisku autokravu pārvadātāju firmu, nedaudz tirgojām lietotās mašīnas un pārvadājām pasažierus.

Kad atsākās rosišanās celtniecībā, atgriezies profesijā. No 2006. gada esmu būvuzraugs – skatos kvalitāti, tehnoloģijas, drošību. Būvdarbu vadīšana ir jaunajiem, būvuzraugs – tas jau ir jauns līmenis.

Kā tu iepazīnies ar Daigu?

Studiju laikā biju studentu celtnieku vienībā "Kursa", Saldus kolhozā "Druva" cēlām lielu cūku fermu (starp citu, ēka vēl tagad turas). Šīs vienības vadītāji bija mani draugi. Viņi izdomāja, ka cinīsies par labākās vienības statusu, tāpēc nolēma no citām augstskolām pieaicināt meitenes. Draugs Guntars bija pazīstams no dejošanas ar Elitu Milgrāvi (toreiz Zepu), viņa teica, ka viena nebrauks – ņems līdzi draudzeni (kā jau tas meitenēm ierasts). Un šī draudzene bija Daiga. Kādā naktī visi gājām no Saldus, ziedēja jasmīni. Kad saostījāmies jasmīnus, saostījāmies paši.

Apprecējamies gan tikai pēc gandrīz četriem gadiem, jo man nebija domu precēties – brūtēties, jā, precēties ne. Par vīru un sievu kļuvām 1985.gadā.

Tev ir trīs meitas. Kā klājas vīrietim starp četrām sievietēm?

Starp citu, ilgu laiku mūsu mājdzīvnieki bija kaķenes, tā ka tas pārsvars bija vēl lielāks. Biju kaut kāda nepareizā šķirne tajā visā barā. Tagad vismaz ir runcis Pricis. Viņš nometnes laikā mūsu

dzīvokli pavada laiku ar diviem viesrunčiem – Lauras Sisi un Anetes Muriņu. No rīta aizbraucam, sabarojam, tik daudz vien tiekamies.

Bet, ja nopietni, ar Daigu tā arī pa šiem gadiem neesam ne sastrīdējušies, ne salamājušies. Strīdi neko nemaina – tikai mieles paliek. Mani vecāki arī nestrīdējās.

Meitas mani klausas. Domāju: tēvam labāk ir meitas audzināt nekā dēlus. Daudzi tēvi par katru vari grib dēlu; man tāda uzstādījuma nekad nav bijis. Kad dzima bērni, man galvenais bija, lai ar Daigu un bērniņu viss ir kārtībā, dzimums nav svarīgs.

Kā tēvs meitu strīdos maz iejaucos. Kad visas bija mazas, notika svētie "maiku" kari, kā es tos nodēvēju. Viņas tur savā starpā mainījās ar krekliņiem, kuru kura vilks. Dažreiz vienu un to pašu lupatiņu iekāroja visas. Neiejaucos. Sastūmu vienā istabā, lai plūcas. Tagad visas draudzīgi sadala, pat mainās ar drēbēm krustu šķērsu.

Kā iesāki darboties 3x3?

Pirmā nometne man bija 1996.gadā Viļakā. Iepriekšējā gadā Daiga strādāja Alsungas 3x3 avīzes redakcijā. Es paliku mājās ar mazo Aneti. Laura, kas bija ar Daigu nometnē, saslima – man bija jāaizved zāles. Ko es ieraugu, aizbraucis uz to 3x3? Haoss! Bērni skrien! Nekāda plāna! Kaut kādas ievirzes, uzrakstiņi uz durvīm! Abas manas sievietes noraudājušās – viena slimošanas dēļ, otra, jo nevar paspēt tikt galā ar avīzes darbiem (tolaik nedrukāja avīzi, bet rakstus ar datoru uzrakstīja, izdrukāja, izgriezta, salīmēja un visu kopēja). Trakums!

Nākamajā gadā kā balva Daigai bija piedalīšanās Viļakas 3x3. Iepazīnos arī es ar saietu. No tā laika katru gadu braucam, visu ko izdomājam, lai tik mūs paņem. Labi, ka Daiga ik pa laikam var strādāt nometnes avīzē – tā mums vērti valā uz saietu.

Jau no pirmā 3x3 man patīk Politika. Ļoti patika Jāņa Peniķa lekcijas, uz tām gāju visvairāk. Pārsteidzoši, cik viņa secinājumi ir precīzi realizējušies, piemēram, ka ASV prezidenta Klintona viesošanos Latvijā 1994.gadā ir cieši saistīta ar NATO robežām.

Vai, organizējot Pelču 3x3, bija kādas problēmas?

Tā kā gatavojamies divus gadus, visu varējam pārdomāt pamatīgi. Grūti gāja ar sadalīšanu pa istabiņām. Manām meitenēm bija pilni saraksti ar visādām piezīmēm, piezīmju piezīmēm, krāsojumiem un aizkrāsojumiem.

Šejenieši ir pieraduši pie nometnēm, taču tik liels cilvēku skaits gan pirmoreiz. Kad mūsu plānos jau bija ap 400 dalībnieku, pavāre teica: "Liecieties mierā! Man katls tikai 400 ēdājiem paredzēts." Mēs tomēr nelikāmies mierā, tāpēc daļa trīsreiztrīsnieku ēd bērnu dārzā.

Ko darīsi, kad beigsies Pelču 3x3? Ir jau kāds atpūtas plāns?

Pirmdienā paies, vācot visas paunas ārā no šejenes. Varbūt nedēļas otrā pusē aizbrauksim kaut kur pasaulē – Daigai ļoti patīk. Ja nesanāks – pastrādāsim pa dārzu, kur mums gurķi būs jau pārauguši. Nekāds lielais lauks jau nav: aug sīpoli, ķiploki, bietes, pupas.

Mans hobijs ir grāmatu lasīšana. Lasu jaunāko literatūru – gan latviešu, gan ārzemju. Jauno romānu sēriju "Mēs. Latvija, XX gadsimts" esmu izlasījis visu, vislabāk patika Māra Bērziņa "Svina garša". Arī Jāņa Lejiņa "Zīmogs sarkanā vaskā" patīk. Tomašūns Andris gan saka, ka tās ir pasakas, bet – lai jau ir! Man arī "Troņu spēles" patīk. Nav tā, ka lasu tikai par vienu tēmu.

Iveta

Gribam zināt!

Kas jauns ievirzēs?

Zane:

Biju pagatavot sev Pelču 3x3 saieta maisiņu. Maisiņš ir svēta lieta, lai paliktu piemiņa no nometnes un varētu to lietot līdz nākamai nometnei.

Derīguma termiņš gan noteikti ir lielāks. Kristers, piemēram, izdomāja savu oriģinālo dizainu – viņš grib Pokemon Go maisiņu. Viņš to taisa bez trafareta, un sanāk tīri labi. Man ir Pelču tradicionālais – ar logo un visu pārējo. Vispār tas process ir ļoti ātrs un vienkāršs. Domāju, katram dalībniekam ir jāuztaisa sev maisiņš nometnē. Tas prasa vien 15-20 minūtes.

Dāvis:

Lidmodeļu gatavošana ievirzē mēs taisām maziņas lidmašīnas. Parasti tādas izgatavošanai, es pieņemu, vajag divas stundas, bet es uztaisīju stundas laikā. («Helikopter, glāb! Es mirstu!» kliedz Dāvis, gaisā pār mūsu galvām ieraugot pārlidojam helikopteri). Lidot lidmašīnā ir foršāk nekā gatavot lidmašīnu. Bet man tomēr patīk, taisīšu vēl lidmašīnas. Mūsu ievirzē ir ļoti daudz puīšu, bet meiteņu nav vispār. Tas ir labi, jo meiteņu dzimte nepiederas pie puīšu dzimtes.

Marta un Terēze:

Mēs Pusreizpus taisījam akvārijus, arī zivtiņas un līdaku. Īstas zivis tajā akvārijā nevar dzīvot, jo ūdeni tur nevar liet.

Bijām arī labirintā, bet tur nevarēja apmaldīties. Un vēl mēs meklējām apslēptās mantas. Mēs atradām smaidiņu un pūķi. Mūsu ievirzē visi esam ļoti forši, bet visu bērnu vārdus nevar atcerēties. Mūsu skolotājas ir vēl bišķīt foršākas nekā parastajā dārziņā.

Ja jāizvēlas starp saldējumu un bērnu Dančiem, mēs izvēlamies Dančus. Un vēl ir forši, ka te var vēl palikt augšā. Tikai grūti no rīta piecelties.

Redzēti kopā

Pelču 3x3 pāriši

Viens no 3x3 kustības mērķiem ir sekmēt latviskas draudzības. Pelčos tas izpildīts godam: lūk, cik daudz jauniešu pārišu manīts saieta laikā!

Satuvinājušies 3x3. Vīsturs un Mētra.

Ļoti tuvi. Katrīna un Mārtiņš.

Vadošais pāris. Laura un Kārlis.

Laimīgākie daudzdarī pasaulē. Dārta un Mārcis.

Jaunais pāris. Dāvis un Rota.

Iepazinās Pelčos. Baiba un Ervīns.

Viedais pāris. Juris un Astra.

Milgie bumbuliši. Silva un Krīšjānis.

Kautrais pāris. Eliza un Ingus.

P.S. Kaut kas ar kaut ko ir arī Pēterim, bet viņš vēl nav gatavs atklāties. Klist baumas arī par Martas un Larsa tuvību. Savukārt Ance līdz sestdienas vakaram vēl ir pārdomās – Jānis vai Monvīds?

Baiba

Gribam zināt!

Kas jauns ievirzēs?

Māris:

Pārsvārā visi mūsu Rotkalšanas ievirzē sāk ar vienkāršākām saktiņām vai apro-cēm. Es izdomāju, ka uzreiz taisīšu nopietnu rotu no sudraba. Tikai nesaki manai sievai - es viņai taisu rotu kā dāvanu 20 gadu kāzu jubilejā. Es ceru, ka viņai ļoti patiks. Vēl tikai nedaudz jāpadauza ar āmu-ru. Īstenībā, tas darbs, ko izvēlējos, izrādījās daudz darbietilpīgāks un sarežģītāks, nekā biju domājis. Katrā ziņā, jāsaka paldies mūsu izcilajiem meistariem, bez kuriem es noteikti nevarētu piepildīt savu plānu.

Manfrēds:

Nometnē Šaha ievirzē pirmo reizi 75 gadu laikā spēlēju šahu. Bija piemirsies, kā zirdziņš iet, un galu galā zaudēju Finanšu ministrijai. Bet nekas, es nobučoju viņai roku. Tā ir mana vājība - bučot mīļu sieviešu rokas. Es nemīlu bučot uz sejas. Bet vispār, mana mīļākā ievirze ir Nikšana, kas ir labākā vieta, lai sastaptu pārējos nometnes dalībniekus.

Alberts:

Mums Jauniešu klubā ir lieliska kompānija savākusies. Nevienam nesēž telefonā, visi iesaistās. Ir tik interesanti, lai par telefonu nevajadzētu domāt. Biju gaidījis, ka mūsu ievirzi vadīs divi veci pieaugušie, tādi riktīgi veci, kas mēģinās iestāstīt, kas dzīvē jādara. Patiesībā ir daudz, daudz labāk. Ir jauni pieaugušie, ar kuriem ir ļoti, ļoti interesanti.

Spēlējām visādas interesantas spēles, runājam par to, kas ir jaunieši. Salīdzinot ar bērniem, mums ir lielāka atbildība, bet, ja salīdzina ar pieaugušajiem ... nu, mums vēl nav 18, nav pašiem ne par ko jāmaksā. Jaunieši var būt kā parazīti - dzīvot uz vecāku rēķina. Lielākais šīs nedēļas ieguvums man noteikti būs desmit jauni draugi.

Divs

Ievirze Sešas Aizputes vīna šķirnes

Vīna darīšanas ievirzes vadītājs Varis Sants saviem „skolēniem” par pacietīgu nedēļas darbu pasniedza balvu – braucienu uz „Aizputes vīna darītavu”. Tā ir viņa ģimenes uzņēmums.

Ļoti iespējams, ka šajā ekskursijā aizbrauca vairāk cilvēku, nekā bija sākumā pierakstījušies ievirzē. Būdamts atsaucīgs, Varis mīļuprāt uzņēma visus interesentus gan vīna pagrabā, gan ievirzē. Vadītājs lēš, ka kāda piektā daļa apmeklētāju bija tādi, kuri paši dara vīnu, četras piektdaļas interesē vīna kultūra. Ievirzes programmas pamatā izmantoja simtgadīgus vīndara pierakstus un receptes. Papildinājumā bija aizputnieka pieredze un atziņas. Viņš saka: „Ievirzēs bija kopdarbs. Manas atbildes bija interesantas tāpēc, ka viņi uzdeva labus jautājumus.”

Varis padomus un ieteikumus dāsni dalīja arī vīna pagrabā, tā ka praktiķiem tās bija zelta vērtas stundas. Vīndara vārdiem var uzticēties, to apliecina arī „Aizputes vīna darītavai” pasniegtā labākās Latvijā labākās vīna darītavas balva 2015. gadā. Varis uzņēmumā ir palīga statusā, taču pirmsākuma ideja ir viņējā. Uzņēmuma vadītājam ir dēls Mārtiņš, kas sagaidīja ievirzes dalībniekus, tad aizsteidzās savos darbos.

Degustācija sākās pie mucas, no kurās Varis iztecināja aroniju-jāņogu vīnu.

Pamācība, kā jādzer no krūkas. Trauks jāceļ augstu gaisā, ļaujot vīna strūklu no snīpīša mutē. Turpinājums - pie galdiem. Varis deva nogaršot sešas vīna šķirnes: rabarberu sauso, rabarberu pussaldo, ķiršu sauso, negusa (zilo ērkšķogu)-upeņu, zemeņu, pilādžu-medus vīnu. Glāzēs vēl nebija ielieta trešā marka, kad apmeklētāju balsis jau vijās krustu šķērsu un ekskursijas vadītājs nebija saklausāms. Lai pievērstu sev uzmanību, viņam bija jāpaņem rokās jauna pudele vai arī papildus gardām siera šķirnēm jāpiedāvā lieliskas garšas rupjmaize. Kā noprotat, šī balva tika atzinīgi novērtēta.

„Aizputes vīna darītava” dibināta 2010. gadā kā ģimenes uzņēmumu, kurā cits citam palīdz. „Uzdevums ir radīt vīdus vīna aprītei, nevis tikai ražot vīnu. To baudīt daudz labāk ir kopā. Šādi reizēm pie vienas vīna glāzes var pavadīt visu vakaru,” stāsta Varis.

Agrita

Vakara viesis Cilvēki kā ceļazīmes

Piektdienas vakarā notika tikšanās ar katoļu draudzes mācītāju no Liepājas Andri Vasilevski un folkloras kopu “Suitu vīri”, kurā viņš dzied jau astoņus gadus.

Visi ir dzirdējuši par “Suitu sievietēm” – viņas pat uz ārzemēm brauc, bet “Suitu vīri” ir jauni.

Andris Vasilevskis daudz runāja par grūtībām, to pārvarēšanu un nozīmi cilvēka dzīvē. Tās pienāk katram. Andris atzina, ka savā ceļā savulaik ir bijis lustīgas dzīves piekritējs, taču ir mainījies. Laika gaitā viņa ceļi savijušies ar katoļu draudzēm, taču kalpošana pirmajās

draudzēs ir pielīdzināma pirmajai iemīlēšanās fāzei.

Liela nozīme ir cilvēkiem, ko sastopam. Tie ir kā ceļazīmes, kas pabrīdina, pasaka priekšā, lai nestateidzies – tev ir iespēja pabūt te. Andris atzīst, ka līdz cilvēki ir viņam pavēruši plašāku skatu uz dzīvi, it kā noņēmuši klapes.

Andris Vasilevskis paldies saka suitiem, kas palīdzēja iemācīties nevilkt dekāti katram uz savu pusi – apvienot folkloru un reliģiju. Andris dzied “Suitu vīros” un lolo sapni par dūdu orķestra atjaunošanu. Tāds savulaik Suitos ir bijis – senajās fotogrāfijās ļoti skaisti izskatās.

Iveta

Pelču 3x3 nedēļa ievirzēs

Koka darbi.

Mūsu spēka avoti.

Pusreizpuse.

Rotkalšana.

Vilku mācība.

Latvieša tautas tērps. Krekls.

Jaunie lidmodelisti.

Seno ādas apavu darināšana.

Animācija.

No pušiem par vīriem.

Celaiņu aušana.

Deja un kustība.

● Par mammām. Kleo uz-
klausītais no teicējas levas Kuškes.
Džemperis – tas tāds apģērba gabals,
kas jāvelk bērniem, kad salst mammai.

● Mamma: “Jānīt, nāc mājās!”
Jānītis: “Man salst?” Mamma: “Nē, tu
gribi ēst!”

● Tomašūns: “Nikšana ir vienī-
gā maksas ievirze, kur katru vaka-
ru jāmaksā. Bet vienalga visvairāk
nometnieku!”

Kleopatra: “Tas ir tāpat kā ar nau-
du: daudzi sūkstās, ka tās neesot,
bet veikalos pircēju un ielās mašīnu
paplīnam.”

● Kleopatra iztaujā Manfrēdu, kā-
das ievirzes viņš apmeklē šai nometnē.
Ejot uz Politiku un Žurnālistiku. “Kāpēc
tā?” “Tāpēc, ka nekur nav jāiet. Viss
vienā istabā!” “Vai tas viss notiek pilī?
Kurā istabā?” Manfrēds ilgi domā, tad
atskan atbilde: “Neprasi man, paprasi
administrācijai! Un vēl es eju pie Līgas
Reiteres vainadzīņus pīt.” “Kāpēc???”
Manfrēds atbild: “Lai var atšķirt no ci-
tām lietām.”

● Pēdējie nometnes rīti. Beidzot
Kleopatra ar Kenku pamodušies rei-
zē. Kleo: “Kad es atgriežos mājās no
nometnes, es parasti guļu veselu dien-
nakti. Ja neskaita tualeti un iešļūcie-
nus virtuvē.” Kenks: “Mans rekords ir
27 stundas bez pamošanās. Kad pa-
modos, pulkstenis rādīja it kā tikai trīs
gulēšanas stundas.”

● Sarunās pie brokastu galda aiz-
runājas līdz filozofiskam līdzsvaram.
Ansīš no Rīgas: “Mums ģimenē arī
līdzsvars. Sieva no rītiem skrien uz
avotiņu mazgāties, es palieku gulēt.
Līdzsvaram jābūt!”

Kleopatra

● Andris Davidonis dzīvo pēc
Maskavas laika, jo dziesmu «Pulkstens
trīs, nav jau vēls» nikšanā viņš dzied
jau 2:00.

● Vakara “Pele” dzirdējusi, kā piekt-
dienas dienas tēma – Ceļa rādītājs –
tiek izmantota mierināšanas vārdos.
Kāds bērniņš ir gaužām sakreņķējies,
bet tētis viņam saka: “Neraudi, nerau-
di, varbūt tur ir kāds ceļa rādītājs, kas
mūs var pie mammas aizvest.”

● Vakar Nikšanas vadītāja Vivita
Skurule pirmoreiz saietā laikā izmaz-
gājusi matus, izgājusi ārā, un tūlī pat
viņai uzkakāja putns. Tieši uz galvas!
Zinātāji gan teikuši: tas uz laimi, bet
Vivita matus tomēr ķērusies un izmaz-
gājusi. “Aiztecēja mana laime Pelču
ūdenī,” saka Vivita.

Re, kā!

Lūk, ko Pelčos var atrast atkritumos!
Kurpes! Tas nozīmē: te ir tādi danči, ka
kurpes tiek noplēstas dažu nakšu laikā.

Kāpēc ēdamzālē sis-
temātiski tiek ielaisti
ēdāji bez dalībnie-
ku vārda kartēm?
Vārda nav, bet iz-
riņ visu cukuru
un zapti! Lūk,
“Ceļmallapa” ar
Animācijas ievir-
zes vadītājas Daces
Liepas atbalstu ir sagādājusi saietā vadi-
tājiem paraugu, kā tā lieta bija jānokārto.

Braucot ekskursijā, sestā maršruta
gidei runāt mikrofonā nebija nemaz
tik viegli. Viņai vajadzēja aizspraukties
aiz šofera sēdekļa un stingri turēties.
Šoferis sākumā ļoti priecājās par sievie-
tes tuvumu, bet, kamēr abi smējās, spai-
dījās un koķetēja, galu galā izrādījās, ka
abi ir radnieki. Tad gan sarunas turpinā-
jās tikai par radniecības saitēm, un gide
vairs mikrofonā nerunāja.

“Ceļmallapa” izaugusi

Nu, redz, nedēļa pagājusi, un arī
“Ceļmallapas” pēdējā – septītā lapa –
ir izaugusi. Izstādē nepiedalījāmies: visu,
kas mums rādāms, nedēļas garumā jau
esam parādījuši. Koncertā uz skatuves
nekāpsim: visu, kas sakāms, esam nedē-
ļas garumā pateikuši. Tādēļ – paldies par
cītīgo lasīšanu! Lūk, mēs – “Ceļmallapas”
redakcijas komanda: rakstītājas Lolita
Lūse, Iveta Celmiņa, Edgars Lipors, Dīvs

Reiznieks, Agrita Maniņa, maketētā-
ja Madara Kalniņa un fotogrāfe Baiba
Krūmiņa. Šajā fotogrāfijā piezīmējām
Dīvu Reiznieku, jo viņš tik čakli strādāja,
ka uz šo bildēšanos nespēja.

Liels paldies arī redakcijas palīgiem:
mums gana daudz rakstīja arī Daina
Kuple jeb Kleopatra un gana daudz foto-
grafēja arī Līga Andersone.

Lolita